

STUURLOOS

Eerder verschenen van Yrsa Sigurdardóttir

De donkere dag
Ik vergeet je niet
Smeulend vuur
Neem mijn ziel

Yrsa Sigurdardóttir

Stuurloos

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Brakið (The Silence of the Sea)*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Veröld, Reykjavik 2011
© Yrsa Sigurdardóttir, 2011
Published by arrangement with Salomonsson Agency
© Vertaling uit het Engels: Erica Feberwee, 2015
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015
Omslagontwerp: baqur
© Omslagfoto: Getty Images
Foto auteur: © Sigurjón Ragnar
Typografie: Crius Group, Hulshout

Dit boek is vertaald met financiële ondersteuning van het Icelandic Literature Center

ISBN 978 90 443 4631 2
ISBN 978 90 443 4632 9 (e-book)
NUR 305

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan mijn grootvader,
Þorsteinn Eyjólfsson, kapitein-ter-zee (1906 – 2007)

Om te beginnen wil ik Michael Sheehan bedanken, voor het beantwoorden van mijn vragen op het gebied van luxejachten en het reizen over zee. Eerste stuurman Arnar Haukur Ævarsson ben ik dankbaar voor zijn adviezen omtrent maritieme telecommunicatie, besturingssystemen en andere navigatieaspecten. En ten slotte dank aan Kristján B. Thorlacius, advocaat bij het hooggerechts-hof, voor zijn toelichting van de juridische kant bij de vermissing van personen. Mochten er toch nog onjuistheden in dit boek voorkomen, dan ligt de verantwoordelijkheid daarvoor volledig bij mij.

Yrsa

Proloog

Brynjar trok zijn jack nog dichter om zich heen en dacht verlangend aan zijn warme bewakersverblijf. Wat had hem bezield om naar buiten te gaan? Daaruit bleek maar weer eens hoe saai zijn werk was. Zo verpletterend saai dat hij elke kans op afleiding dankbaar aangreep, zelfs als dat betekende dat hij de snijdende wind moest trotseren. Zoals gebruikelijk op dit late uur, lag de haven die hij moest bewaken, er verlaten bij. Hij wist niet beter, realiseerde hij zich ineens. Want hij meed de drukte die er overdag heerste en gaf de voorkeur aan dit verstilde tafereel van een zwarte zee en onbemande schepen, alsof het besef dat alles alleen tijdens zijn afwezigheid tot leven kwam, hem doordrong van zijn eigen onbeduidendheid.

Op de kade ontdekte hij een al wat ouder echtpaar met een klein meisje tussen zich in. Merkwaardig. Net zo merkwaardig als de jonge man die een eindje achter hen liep, moeizaam voortstropelend op krukken. Brynjar keek op zijn horloge. Bijna middernacht. Hij had zelf geen kinderen, maar hij wist wel dat een peuter op dit tijdstip in bed hoorde te liggen. Misschien trotseerden het oude stel en de jonge man, net als hij, de bittere kou omdat ze benieuwd waren naar het beroemde jacht dat nu elk moment kon binnenlopen. Of – en dat leek hem waarschijnlijker – ze waren naar de haven gekomen voor een van de IJslandse bemanningsleden. Brynjar besloot hen niet aan te spreken, want in dat geval hadden ze een goede reden om hier te zijn, terwijl hijzelf alleen maar uit nieuwsgierigheid op de kade stond. Als bewaker kon hij natuurlijk een smoes verzinnen om hen naar het waarom van hun aanwezigheid te vragen, maar hij was een hopeloos slechte leugenaar.

Hij besloot naar het busje te lopen dat een halfuur eerder was komen aanrijden en nu op een plek met goed zicht op de haven was geparkeerd. DOUANE stond er op de zijkant. Met een beetje geluk bood de chauffeur hem aan in de warme cabine te wachten. Toen Brynjar op het raampje tikte, ontdekte hij tot zijn verrassing drie douaniers in plaats van de gebruikelijke een of twee. Het raampje ging knarsend open, alsof er vuil in het mechanisme zat. ‘Goedenavond.’

‘Goedenavond.’ Alleen de bestuurder reageerde. De blik van zijn twee collega’s bleef strak op de haven gericht.

‘Zijn jullie hier voor het jacht?’ Brynjar zag zijn hoop op een warme stoel vervliegen en had al spijt dat hij naar het busje toe was gelopen.

‘Wat dacht je dan? We zijn hier niet voor het uitzicht.’ De bestuurder wendde zich af en keek net als zijn collega’s naar de haven.

‘Vergis ik me of zijn jullie met een ongewoon zware delegatie?’ Brynjars adem vormde kleine wolkjes, maar geen van de drie mannen keurde hem nog een blik waardig.

‘Tja. De situatie schijnt ook nogal ongewoon te zijn. Ik hoop niet dat het ernstig is, maar de baas vond het blijkbaar nodig om ons met z’n drieën uit bed te bellen.’ De bestuurder ritste zijn parka dicht. ‘Het jacht reageert niet op radioboodschappen. Waarschijnlijk een technisch probleem, maar je weet het nooit.’

Brynjar gebaarde naar de mensen op de kade. De oudere man had het kind opgetild, de jonge man met krukken was op een meerpaal gaan zitten. ‘Volgens mij zijn zij hier ook voor het jacht. Zal ik het eens gaan vragen?’

‘Je doet maar.’ Het klonk onverschillig, alsof de bestuurder vooral wilde dat Brynjar hen met rust liet. ‘Maar ze zien d’r niet uit alsof ze smokkelwaar komen ophalen. Te oud en te kreupel. Volgens mij is het gewoon familie.’

Brynjar richtte zich op en haalde zijn arm van de raamopening. ‘Ik loop er wel even heen.’ De enige reactie was een geknars toen het raampje weer werd dichtgedraaid. Brynjar zette zijn kraag omhoog en hoopte dat het groepje op de kade beter gezelschap was. Slechter kon haast niet, zelfs zonder warme auto. Een meeuw vloog krijsend op van een niet brandende lantaarnpaal. Terwijl Brynjar zijn pas versnelde zag hij de vogel verdwijnen in de richting van de hoog oprijzende, zwarte kolos van de nieuwe concertzaal.

‘Goedenavond.’ Zijn begroeting werd zacht mompelend beantwoord. ‘Ik ben van de havenbeveiliging. Wacht u op iemand?’

Zelfs in het schemerige licht was de opluchting van het oudere echtpaar duidelijk zichtbaar. ‘Ja, onze zoon kan elk moment hier zijn, met zijn gezin,’ antwoordde de man. ‘Dit is hun jongste dochter. Ze verheugt zich er zo op papa en mama te zien, dat we besloten hen te verrassen.’ Hij keek een beetje geneerd. ‘Dat mag toch wel?’

‘Natuurlijk.’ Brynjar glimlachte naar het kleine meisje dat vanonder haar kleurige wollen muts verlegen naar hem opkeek, terwijl ze zich tegen het been van haar opa drukte. ‘Dus ze zitten op het jacht?’

‘Ja. Hoe weet u dat?’ vroeg de oma van het kleine meisje verrast.

‘Omdat het jacht het enige schip is dat we verwachten.’ Brynjar wendde zich tot de jonge man op krukken. ‘Wacht jij ook op iemand?’

De jonge man knikte, werkte zich overeind en kwam naar Brynjar toe gehobbeld, alsof hij blij was met een beetje aanspraak. ‘Mijn vriend is aan boord als machinist. Ik heb beloofd hem een lift te geven naar huis. Maar als ik had geweten dat het zo koud zou zijn, had ik gezegd dat hij maar een taxi moest nemen.’ Hij trok zijn pluizige zwarte muts nog dieper over zijn oren.

‘Nou, dan mag hij je wel dankbaar zijn.’ Brynjar zag dat de portieren van het douanebusje opengingen en keek in de richting van de haven. ‘Zo te zien hoeven we niet lang meer te wachten.’ In de havenmondong verscheen een fraaie witte voorsteven. De verhalen die het jacht waren vooruitgesneld, bleken niet overdreven. Toen het hele schip in zicht kwam, besepte Brynjar dat het inderdaad iets heel bijzonders was, in elk geval naar IJslandse maatstaven. ‘Wow!’ verzuchtte hij onwillekeurig, en hij was blij dat de douaniers het niet hoorden. Het schip stak bijna drie verdiepingen boven de waterlijn uit en voor zover Brynjar kon zien, had het minstens vier dekken. Er hadden weleens grotere jachten in de haven gelegen, maar die waren op de vingers van een hand te tellen. Dit schip was ranker en gestroomlijnder dan wat er doorgaans aanmeerde, ontworpen voor meer exotische bestemmingen dan de haven van Reykjavík en de koude wateren rond IJsland. Het riep visioenen op van turkooisblauwe zeeën en zwoele nachten. ‘Schitterend,’ mompelde Brynjar. Toen fronste hij zijn wenkbrauwen en boog zich abrupt naar voren. Wat bezielde de kapitein? Was hij dronken? Het jacht voer, zonder vaart te minderen, gevaarlijk dicht langs de kademuur. Voordat Brynjar nog iets kon zeggen, klonk er een schurend geluid dat door merg en been ging. Het hield geruime tijd aan waarna het eindelijk wegstierf.

‘Godsamme, wat moet dat voorstellen...’ Het gezicht van de jonge man was vertrokken van afschuw. Hij zocht even steun bij de muur achter zich, toen richtte hij zich op en strompelde de kade over. Zijn krukken tikten op het asfalt. De douaniers waren uit het busje gesprongen en renden naar het jacht. Het oudere echtpaar stond met open mond verstijfd toe te kijken. Brynjar werkte al heel wat jaren in de haven, maar zoiets had hij nog nooit meegemaakt.

Wat het allemaal extra bizar maakte, was dat er aan boord geen enkele beweging te bespeuren viel. Achter de grote ramen van de brug was niemand te zien, en anders dan je zou verwachten verschenen er ook geen bemanningsleden aan dek. Brynjar drukte de jonge man en het oudere echtpaar met het kleine

meisje op het hart te blijven waar ze waren. Hij kwam zo snel mogelijk terug, beloofde hij gejaagd. Toen zette hij het op een rennen, maar niet voordat hij had gezien dat de ogen van het kleine meisje zo mogelijk nog groter werden. In plaats van verlegenheid las hij er nu een peilloos verdriet in.

Tegen de tijd dat hij de andere kant van de havenmond had bereikt, was het jacht tot stilstand gekomen tegen de punt van een van de aanlegsteigers. Brynjar stelde zich al een lange, zware nacht voor, met het invullen van een eindeloze reeks formulieren, toen de enorme stalen romp langs het hout schuurde. Ondanks de oorverdovende herrie hoorde hij ver achter zich een zwakke kreet die hem een steek van medelijden bezorgde met de mensen die daar stonden wachten, in het besef dat hun familie en vrienden aan boord waren. Wat was er in 's hemelsnaam aan de hand? De douanier had iets gezegd over technische problemen. Maar als een jacht motorpech had was het toch nog wel bestuurbaar? En zo niet, waarom had de kapitein dan besloten de haven binnen te varen? Waarom was hij niet in open water gebleven? Waarom had hij vandaar geen noodsignaal gestuurd en om assistentie verzocht?

Brynjar vermoedde dat de verbijstering op het gezicht van de douaniers ook op zijn gezicht te zien was, terwijl ze wantrouwend over de steiger naar het jacht liepen. 'Wat is er aan de hand?' Hij pakte de achterste douanier bij de schouder.

'Hoe moet ik dat weten?' Het klonk kortaf, maar het ontging Brynjar niet dat zijn stem beefde. 'De bemanning zal wel dronken zijn. Of stoned.'

Bij het eind van de steiger gekomen, zagen ze dat het hout door de boeg van het jacht was versplinterd. Het schip zat onder de deuken en krassen; van de glimmende, gestroomlijnde aanblik was niet veel over. Op het roepen van de douaniers kwam geen antwoord. De leider van het groepje overlegde via de telefoon op barse toon met de politie. Nadat hij het gesprek had beëindigd richtte hij zijn blik op de boeg die hoog boven hem uittorende. 'Ik stel voor dat we aan boord gaan. De politie is onderweg en ik zie geen reden nog langer te wachten. Het bevalt me helemaal niet. Stebbi, de ladder.'

Stebbi had duidelijk weinig zin om de ladder te halen, maar hij draaide zich om en haastte zich terug naar het busje. Niemand zei iets. Af en toe werd er nog naar de bemanning geroepen, maar er kwam geen enkele reactie van het jacht. Brynjar voelde zich hoe langer hoe slechter op zijn gemak en hij was dan ook opgelucht toen Stebbi terugkwam met de ladder. De oudste van de douaniers, die blijkbaar de leiding had, ging als eerste aan boord. Brynjar kreeg opdracht de ladder vast te houden terwijl de douaniers naar boven klommen. Hij stond

nog steeds op de steiger toen de politie arriveerde en stelde zich voor aan de agenten die de situatie hoofdschuddend in ogenschouw namen. Ten slotte verscheen een van de douaniers aan de reling. 'Er is niemand aan boord,' riep hij naar beneden, met een gezicht dat zo mogelijk nog meer ongeloof uitdrukte dan toen hij aan boord ging.

'Wat? Dat bestaat niet.' De politieagent maakte aanstalten om naar boven te klimmen.

'Het is toch echt zo. Er is niemand aan boord. Helemaal niemand.'

De politieman bleef op de vierde sport van de ladder staan en leunde achterover om de douanier aan te kijken. 'Maar hoe kan dat dan?'

'Al sla je me dood. Maar er is op het hele jacht niemand te vinden.'

Even bleef het stil. Brynjar keek achterom naar het oudere echtpaar met hun kleindochter en naar de man op krukken, die nu aan het begin van de steiger stonden. Hij was niet verbaasd dat ze niet naar hem geluisterd hadden. De politie had het blijkbaar te druk met andere dingen, dus hij besloot zich om hen te bekommeren. Hij haastte zich naar hen toe en begon nog sneller te lopen toen hij zag dat ze hem tegemoetkwamen. Hoewel zij van alle aanwezigen de nauwst betrokkenen waren, mochten ze op dit moment onder geen voorwaarde dichterbij het jacht komen. De politie moest ongehinderd haar werk kunnen doen. 'Daar blijven!' riep hij. 'De steiger zou het eens kunnen begeven.' Dat was hoogstonswaarschijnlijk, maar hij kon even niets anders bedenken.

'Wat is er aan de hand? Ik hoorde die man zeggen dat er niemand aan boord is. Maar dat kan helemaal niet.' De stem van de oudere dame beefde. 'Natuurlijk zijn ze aan boord. Ægir, Lára en de tweeling. Ze moeten aan boord zijn. Die mannen hebben gewoon niet goed gekeken.'

'Kom mee.' Brynjar wist niet goed wat hij met hen aan moest, maar hier konden ze niet blijven. Hij vroeg zich af of ze allemaal in zijn bewakersverblijf zouden passen. Het zou krap zijn, maar daar kon hij hun in elk geval een kop koffie aanbieden. 'Rustig maar. Het komt allemaal goed.'

De blik van de jonge man zocht die van Brynjar. 'Ik had aan boord moeten zijn.' Zijn stem beefde, net als die van de oudere dame. Het greep hem aan, en hij kon zich niet beheersen ook al beseftte hij dat het kleine meisje hem met grote ogen aankeek. 'Godsamme!' vloekte hij.

De opa van het meisje staaarde niet-begrijpend naar de beschadigde boeg die hoog uit het water oprees. Brynjar legde een hand op zijn schouder. 'Kom mee. U moet aan uw kleindochter denken.' Hij gebaarde met zijn hoofd naar het kind. 'Ze moet hier weg. Op dit moment kunnen we bovendien toch niets

doen. We horen vanzelf wat er aan de hand is. Dat zal vast niet lang duren.’
Maar de schade was al aangericht.

‘Mammie dood.’ Het zuivere hoge kinderstemmetje klonk griezelig helder. Maar wat ze zei, was het laatste wat Brynjar wilde horen, om over haar opa en oma nog maar te zwijgen. ‘Pappie dood.’ Het werd nog erger. ‘Adda dood. Bygga dood.’ Met een diepe zucht omklemde het kleine meisje het been van haar oma. ‘Allemaal dood.’ Ze begon zacht te snikken.

1

De monteur krabde aan zijn nek, de uitdrukking op zijn gezicht was een combinatie van ergernis en verbazing. ‘Vertel me nou nog één keer hoe het is gebeurd.’ Hij tikte met een moersleutel op het deksel van het kopieerapparaat. ‘Ik heb al veel van die dingen onder handen gehad! Echt, ik ben de tel kwijt geraakt. Maar zoiets heb ik nog nooit gehoord.’

Thóra glimlachte moedeloos. ‘Dat héb je al een keer gezegd. En dat wil ik graag geloven. Maar kun je het repareren?’ Ze weerstond de verleiding om haar neus dicht te knijpen tegen de stank die er om het apparaat hing. Achteraf gezien was het een erg slecht idee geweest om het personeelsfeestje op kantoor te houden. Maar ze had toch niet kunnen voorzien dat er iemand op de glasplaat van het kopieerapparaat zou kotsen? Iemand die vervolgens keurig het deksel had dichtgedaan, zodat het braaksel niet te zien was? ‘Misschien kun je het apparaat beter meenemen naar de werkplaats?’

‘Het was nóg beter geweest als je meteen had gebeld, in plaats van die troep het hele weekend te laten intrekken.’

Thóra’s geduld was op. De misselijkmakende stank was al erg genoeg. Een standje van de monteur kon ze er niet bij hebben. ‘Als ik het eerder had geweten, had ik ook echt wel eerder gebeld!’ Waarom ging ze eigenlijk met hem in discussie? Dat ding moest hier weg. Hoe eerder hoe beter. ‘Nogmaals, kun je dat ding niet gewoon meenemen? We kunnen hier amper ons werk doen door de stank.’

Toen ze die grijze maandagochtend op kantoor kwamen, was hun een weerzinwekkende geur tegemoetgekomen. Het was bijna niet te geloven dat niemand vrijdagavond tijdens het feestje iets had gemerkt, maar dat zei misschien ook wel iets over de staat van dronkenschap waarin iedereen op dat moment had verkeerd.

‘Dat zou voor ons in elk geval de beste oplossing zijn,’ vervolgde Thóra. ‘Een dag of twee zonder kopieerapparaat, dat redden we wel.’ Dat was niet helemaal waar. Ze hadden op kantoor maar één kopieerapparaat, dat ook als

voornaamste printer werd gebruikt. Maar op dat moment was Thóra tot grote offers bereid om van de stank af te zijn. En van de monteur.

‘Een paar dagen? Dan moet je wel erg veel geluk hebben. Ik ben bang dat het langer gaat duren. Sterker nog, ik sluit niet uit dat ik nieuwe onderdelen moet bestellen, en dan praten we over een paar weken.’

‘Nieuwe onderdelen?’ Thóra had de neiging te gaan gillen. ‘Waarom heb je nieuwe onderdelen nodig? Dat ding werkt nog prima. Het moet alleen worden schoongemaakt.’

‘Dat denk jij, schat.’ De man draaide zich weer om naar het apparaat en prikte met zijn moersleutel in het aangekoekte braaksel. ‘Maagzuur is venijnig spul. Ik kan vanbuiten niet zien hoeveel schade het heeft aangericht. Het is het apparaat in gesijpeld en het mechanisme is uiterst gevoelig.’

Thóra schakelde naar een ander kostenplaatje en vroeg zich af of ze misschien niet beter een nieuw apparaat konden kopen. Het ging ze de laatste tijd voor de wind. De economische baisse bezorgde de advocatuur veel extra werk. Vandaar ook dat feestje. Ze hadden hun succes gevierd met het personeel, dat tegenwoordig uit vijf mensen bestond, buiten haarzelf en Bragi, haar collega in hun advocatenmaatschap. ‘Hoeveel kost een nieuwe?’ De monteur noemde een bedrag waarvoor Thóra dacht dat ze een aandeel in zijn bedrijf zou kunnen kopen. Het mocht dan goed gaan met de zaken, zoveel geld wilde ze niet uitgeven. Het ging tenslotte om een tijdelijk ongemak.

Bij het zien van de uitdrukking op haar gezicht kwam de monteur haar te hulp. ‘Het zou idioot zijn om voor zoiets onnozels een heel nieuw apparaat te kopen.’ Hij stopte de moersleutel weer in zijn gereedschapskist. ‘Heb je een aansprakelijkheidsverzekering? Misschien dekt die de kosten van de reparatie.’

‘Hoezo? Het apparaat is van het kantoor.’

‘Dat bedoel ik niet.’ Hij trok een vies gezicht. ‘Vanwege dat braaksel... Het kan zijn dat je aansprakelijkheidsverzekering de schade dekt omdat je... Nou ja, je weet wel...’

Thóra werd vuurrood. ‘Ik?’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Je denkt toch niet dat ik het heb gedaan? Ik heb er niets mee te maken!’ Uit wat ze had gezegd, had hij onmogelijk kunnen opmaken dat zij verantwoordelijk was voor de schade. Anderzijds, er was niemand anders die de verantwoordelijkheid had opgeëist en dat zag ze ook niet meer gebeuren.

De monteur keek verrast. ‘O nee? Dan heb ik het verkeerd begrepen. Het meisje van de receptie noemde jouw naam.’

Bella! Ze had het kunnen weten, dacht Thóra woedend. ‘O?’ Wat moest ze

verder nog zeggen? Het was zinloos om ruzie te maken met de monteur. Hij kon er niets aan doen dat haar secretaresse – dat kreng! – een verkeerde indruk had gewekt. Dus liet ze haar liefste glimlach zien en verdrong de impuls naar de receptie te stormen en Bella te wurgen. ‘Ach, let maar niet op haar. Het arme kind is nogal traag van begrip. Het is niet voor het eerst dat ze er helemaal niets van heeft begrepen.’

Te oordelen naar zijn blik had de monteur inmiddels geconcludeerd dat ze allebei niet goed snik waren. ‘O. Nou, dat zal dan wel. Afijn, ik moet ervandoor. Ik zal zorgen dat het apparaat later op de dag wordt opgehaald. Dat lijkt me inderdaad de beste oplossing.’ Hij pakte zijn gereedschapskist en omklemde het ding met een gretigheid die suggereerde dat hij snakte naar zijn volgende, normale klus. Thóra kon het hem niet kwalijk nemen.

Ze liep met hem mee naar de receptie, waar Bella grijnzend achter haar bureau zat. Thóra schonk haar een veelbetekenende blik – althans, dat hoopte ze – maar ze kon geen spoor van angst in de grijns van de secretaresse ontdekken. ‘O, Bella, dat vergat ik nog te zeggen. De apotheek heeft gebeld. Je bestelling is binnen. Die stomazak, maat XXL.’

In zijn haast om te vertrekken struikelde de monteur over de drempel, waardoor hij bijna tegen een al wat ouder echtpaar botste. Dat verontschuldigde zich gegeneerd en bleef aarzelend voor de deur staan, alsof de moed hun in de schoenen was gezonken. Als Thóra hun niet tegemoet was gelopen en zich zelf niet omstandig had verontschuldigd, zouden ze misschien rechtsomkeert hebben gemaakt. Thóra herkende de blik in hun ogen. Ze had die blik bij talloze cliënten gezien, als ze voor het eerst bij haar op kantoor kwamen: een combinatie van verbijstering dat ze genoodzaakt waren een advocaat in de arm te nemen, en angst voor de vernederende ontdekking dat ze de kosten niet konden betalen. Het was de blik van gewone mensen in ongewone omstandigheden.

Toen de monteur was vertrokken en de rust weergekeerd, vroeg Thóra het echtpaar wat ze voor hen kon doen, waarbij ze zo ging staan dat ze het zicht op de secretaresse blokkeerde. Want Bella droeg een zwart T-shirt met op haar weelderige boezem een afbeelding van de duivel, en daaronder een Engels schuttingwoord.

‘We willen graag met een van uw advocaten praten,’ zei de oudere man. Zijn stem was net zo kleurloos als zijn verschijning. Niets in zijn gezicht verried of hij zich bewust was van de doordringende stank in het kantoor. Thóra schatte zowel hem als zijn vrouw rond de pensioengerechtigde leeftijd. Zijn vrouw hield een roodbruine handtas onder de arm geklemd waarvan het kunstleer zo

kaal gesleten was dat het witte canvas erdoorheen schemerde. De manchetten van haar man, die onder de mouwen van zijn jasje uitstaken, waren enigszins gerafeld. ‘Ik heb gebeld, maar er werd niet opgenomen. U bent toch wel open?’

Bella scheen te denken dat de telefoon in de receptie uitsluitend voor háár was bedoeld, zodat ze de hele dag kon roddelen met haar vriendinnen; vooral haar vriendinnen in het buitenland, te oordelen naar de rekeningen. En het gebeurde ook regelmatig dat ze niet opnam omdat ze op het internet zat te surfen. ‘Jazeker. We zijn open. Onze receptioniste is ziek, helaas. Vandaar dat er niet werd opgenomen.’ Het was in het ergste geval een leugentje om bestwil, want niemand zou durven beweren dat Bella de titel van receptioniste verdiende. Helaas was het concept ‘werken’ in het algemeen iets waarvan de betekenis haar ontging. ‘Dus ik ben blij dat u toch bent langsgesproken. Maar laat ik me even voorstellen. Ik ben Thóra Gudmundsdóttir, advocaat. Als u dat wilt, kunnen we dat gesprek nu meteen voeren.’ Tijdens de begroeting viel het haar op hoe krachteloos hun handdruk was.

Het echtpaar stelde zich voor als Margeir Karelsson en Sigrídur Veturlídadóttir. Geen van beide namen kwam Thóra bekend voor. Op weg naar haar werkkamer registreerde ze hun enigszins pafferige gelaatstrekken, en hoewel hun adem niet naar alcohol rook, leek hun uiterlijk te wijzen op een drankprobleem. Maar dat ging haar niets aan, hield ze zichzelf voor. Althans, nog niet.

Het echtpaar bedankte voor de koffie die Thóra aanbood en kwam meteen ter zake. ‘We weten eigenlijk niet goed waarvoor we hier zijn,’ begon Margeir.

‘O, dat gebeurt wel vaker,’ loog Thóra om hen op hun gemak te stellen. Haar cliënten wisten doorgaans precies wat ze van haar verwachtten, ook al waren die verwachtingen vaak verre van realistisch. ‘Heeft iemand ons bij u aanbevolen?’

‘Ja, zo zou je het kunnen noemen. Een vriend van ons heeft een bedrijf dat koffie levert aan kantoren. Hij gaf ons uw naam. We wilden liever niet naar een van die grote, chique advocatenkantoren. Die zijn vast en zeker heel erg duur. En die vriend dacht dat u veel goedkoper zou zijn.’

Thóra dwong zichzelf te glimlachen. Hun kantoor had blijkbaar weinig indruk gemaakt op de koffieleverancier, ongetwijfeld vanwege Bella. ‘Onze tarieven liggen inderdaad lager dan die van de grote kantoren. Maar misschien kunt u me eerst vertellen wat het probleem is. Dan kan ik zeggen of we iets voor u kunnen doen, en wat ons honorarium is.’

Het echtpaar keek haar zwijgend aan, alsof geen van beiden het initiatief wilde nemen. Uiteindelijk verzette de vrouw de tas die ze op haar schoot hield, en stak van wal. ‘Onze zoon is verdwenen. Samen met zijn vrouw en hun

tweelingdochters. We weten ons geen raad en we hebben hulp nodig bij alles wat er ineens op ons afkomt. Het kost ons al moeite genoeg om ons staande te houden in de gewone, dagelijkse gang van zaken. Mijn zoon en schoondochter hadden hun dochttertje van twee bij ons achtergelaten...'

Ze waren geen alcoholisten; de oorzaak van de bloeddorlopen ogen en pafferige gelaatstrekken was veel tragischer. 'Ik begrijp het.' Thóra kon de rest van het verhaal zelf invullen. Ook al besteedde ze doorgaans weinig aandacht aan het nieuws, de afgelopen twee dagen was er niet te ontkomen geweest aan de verslaggeving over de raadselachtige verdwijning van bemanning en passagiers van een luxejacht dat met volle kracht een van de kades in de haven had geramd. Bij de passagiers ging het om een echtpaar met twee dochters. Net als de rest van het land had Thóra de berichtgeving ademloos gevolgd. Niet dat ze er veel wijzer van was geworden, want tot op dat moment hadden de autoriteiten weinig concreets vrijgegeven. Thóra had echter wel begrepen dat het incident verband hield met de benoeming van een schuldenherstructureringscommissie die tot taak had de zaken af te wikkelen van een van de IJslandse banken die als gevolg van de financiële crisis waren omgevallen. Toen de eigenaar van het jacht niet in staat bleek het geld terug te betalen dat hij voor de aankoop van het schip had geleend, had de commissie het jacht gevorderd. Met als resultaat dat het van het continent naar IJsland was gevaren, om op de internationale markt te worden verkocht. Die procedure zou nu vermoedelijk vertraging oplopen, niet alleen als gevolg van de opgelopen schade die zou moeten worden hersteld, maar ook vanwege andere problemen die waren gerezen door de dramatische aankomst van het schip. Blijkbaar waren er nog geen aanwijzingen omtrent het lot van de opvarenden; of de autoriteiten hadden die informatie nog niet met de media gedeeld. De verdwijning van zeven personen had het land diep geschokt, maar de zaak kreeg bovendien extra aandacht door de jonge IJslandse echtgenote van de failliete eigenaar van het jacht, die regelmatig in de roddelbladen stond. Te oordelen naar wat de sensatiepers op dat moment over haar schreef, hadden de verslaggevers ook niets concreets te melden. Maar dat weerhield ze er niet van te speculeren. Het meest waarschijnlijke scenario, was dat bemanning en passagiers tijdens noodweer overboord waren geslagen. 'Bent u de ouders van de vertegenwoordiger van de schuldenherstructureringscommissie? Ik hoorde dat die aan boord was.'

'Ja.' De oudere dame slikte. Even leek het haar te veel te worden, maar uiteindelijk praatte ze verder. 'We hopen nog steeds dat hij levend wordt terug-

gevonden. Maar het begint er wel steeds somberder uit te zien. En het weinige dat we van de politie horen, geeft ook geen reden tot optimisme.'

'Nee, dat heb ik begrepen.' Thóra vroeg zich af of het gepast zou zijn haar deelneming te betuigen terwijl het echtpaar nog een sprankje hoop koesterde. 'Maritieme claims zijn niet onze specialiteit, laat staan dat we een geautoriseerde dispacheur in dienst hebben. Dus als u dat in gedachten hebt, dan vrees ik dat ik weinig voor u kan doen.'

De oudere man schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet eens wat een dispacheur is.'

'Dat is een expert op het gebied van scheepsverzekeringen en hij kan advies geven in geval van claims na een ongeluk op zee.'

'O, nee. Dat hebben we niet nodig. Het gaat ons om een meer algemene vorm van hulp, zoals bij het schrijven van Engelse brieven. We hebben geen van beiden een talenknobbel. Dus in plaats van er een potje van te maken, leek het ons beter iemand in te huren die de taal spreekt en vertrouwd is met de materie om ons te vertegenwoordigen. Bovendien hebben we hulp nodig bij het contact met de sociale diensten, over onze kleindochter, al was het maar omdat we op dit moment niet in staat zijn het op te nemen tegen de autoriteiten.'

'Proberen ze uw kleindochter bij u weg te halen?'

'Ja. Het enige wat ze er nog van weerhoudt, is het gebrek aan duidelijkheid. Tenslotte hebben haar ouders Sigga Dögg aan ons toevertrouwd toen ze op reis gingen, dus voorlopig zullen de autoriteiten ervan uit moeten gaan dat ze gewoon bij ons logeert. Maar ik besef dat ze zich al warm lopen om in actie te komen en we zijn bang dat het niet lang zal duren of ze staan voor de deur met een gerechtelijk bevel.' Hij zweeg, overmand door emoties. 'Ægir was onze enige zoon. Sigga Dögg is alles wat we nog hebben.'

Thóra zette peinzend haar vingers tegen elkaar. Ze kon het niet mooier maken dan het was, en alles wees erop dat het echtpaar geen toestemming zou krijgen als pleegouders op te treden voor hun kleindochter. Daarvoor waren ze te oud, en waarschijnlijk zouden ze het ook financieel niet kunnen opbrengen. 'Ik wil geen doemdenker zijn, maar ik wil u ook geen valse hoop geven. Mocht blijken dat uw zoon en uw schoondochter niet meer in leven zijn, dan lijkt de kans me heel klein dat u de voogdij krijgt over uw kleindochter. U hebt de wet niet aan uw kant. De toegestane leeftijdsrange voor adoptie binnen de familie is buitengewoon klein, en u valt daarbuiten. Helaas ken ik geen enkel geval waarin jeugdzorg een uitzondering op de regel heeft gemaakt.' Toen ze zag dat het echtpaar wilde protesteren, voegde ze er haastig aan toe: 'Maar dit lijkt me niet het moment om daarover te speculeren. Woont u in Reykjavík?'

‘Ja. Hier vlakbij. We zijn komen lopen,’ antwoordde Sigrídur. ‘Het is nog fris, maar gelukkig wel zonnig.’

Merkwaardig, hoe mensen in ongemakkelijke gesprekken vaak hun toevlucht namen tot nutteloze onderwerpen; alsof ze de aanleiding voor het gesprek op die manier konden omzeilen. Maar Thóra was niet van plan zich te laten afleiden door een praatje over het weer. ‘En hoe zit het met uw kleindochter? Woont uw zoon met zijn gezin ook in Reykjavík?’ Deze keer knikte het echtpaar slechts. ‘Dat is relevant voor de vraag welke lokale autoriteit over de zaak gaat beslissen. Als u dat wilt, kan ik u helpen met het opstellen van een aanvraag voor een goede omgangsregeling. Of, als u oprecht denkt dat het belang van het kind daarmee gediend is, met een aanvraag voor de voogdij. Maar zoals ik al zei, dat laatste lijkt me niet echt haalbaar. Er zijn talloze voorbeelden van naaste familieleden die vanwege hun leeftijd niet geschikt werden bevonden om als voogd op te treden. Het voelt oneerlijk, bijna wreed, maar het is helaas de realiteit.’

Margeir en Sigrídur keken haar alleen maar aan, lamgeslagen.

‘Mag ik u een goede raad geven, even los van de juridische aspecten? Probeer u zich er voorlopig geen zorgen over te maken. Zonder dat is de situatie al moeilijk genoeg, en op dit moment is uw kleindochter volledig aan uw zorgen toevertrouwd. Zowel voor haar als voor uzelf is het beter om niet te ver in de toekomst te willen kijken.’

‘Daar zijn we ons van bewust.’ Margeir keek op. ‘En we doen ons best.’

Thóra had gemakkelijk praten. Dat beseftte ze maar al te goed. ‘U had het over het schrijven van Engelse brieven,’ vervolgde ze, in de hoop daarmee een minder beladen onderwerp aan te snijden. ‘Waar gaat het precies om?’

‘Onze zoon en schoondochter hebben een levensverzekering bij een buitenlandse maatschappij,’ antwoordde Margeir. ‘Toen ze op reis gingen, heeft hij de papieren bij ons in bewaring gegeven, met instructies wat we moesten doen, mocht er iets gebeuren. Voor zover wij hebben begrepen, moet de verzekeringsmaatschappij in geval van overlijden onmiddellijk in kennis worden gesteld. Dus we willen ze een brief sturen waarin we de situatie uitleggen.’

Waarom zo’n haast, vroeg Thóra zich af. ‘Zolang het vooronderzoek loopt, lijkt het me dat u nog niets hoeft te ondernemen. Officieel worden uw zoon en schoondochter alleen nog maar vermist.’

‘Dat weet ik. En u verdenkt ons ongetwijfeld van hebzucht, omdat we meteen over het verzekeringsgeld beginnen.’ Margeir keek Thóra recht aan. Ze deed haar best zijn blik neutraal te beantwoorden, want hij had de spijker

op zijn kop geslagen. ‘Maar u moet begrijpen... willen we enige kans maken om Sigga Dögg bij ons te mogen houden, dan hebben we de financiële zekerheid van het uit te keren bedrag hard nodig. Ik heb alleen mijn pensioen en Sigrídur werkt parttime in een kantine, dus de zorg voor een kind zou ons financieel niet gemakkelijk vallen. Dankzij het verzekeringsgeld zouden we een stuk sterker staan.’

‘Hebt u de papieren van die verzekering bij u?’

Sigrídur diepte een plastic map op uit haar tas en gaf die aan Thóra. ‘Dit zijn de originelen, dus we willen ze wel terug. Misschien kunt u ze kopiëren?’

‘Nu even niet, helaas. Ons kopieerapparaat is kapot.’ Om haar blos te camoufleren boog Thóra zich over de documenten, die uit twee sets bestonden: een levensverzekering op naam van hun zoon, Ægir, en een identieke polis op naam van Lára, hun schoondochter. In geval van Ægirs dood was Lára de begunstigde, en andersom. Maar mocht de eerste begunstigde om welke reden ook niet in staat zijn het geld te incasseren, dan zou dat aan Ægirs ouders worden uitgekeerd. Het verzekerde bedrag was op beide polissen hetzelfde en bij het zien van de hoogte trok Thóra onwillekeurig haar wenkbrauwen op. Het paar had hun beider levens verzekerd voor een totaal van twee miljoen euro. Met dat geld zouden de grootouders hun kleindochter moeiteloos kunnen grootbrengen. Thóra schraapte haar keel. ‘Neemt u me niet kwalijk, maar ik moet het vragen. Waarom hebben uw zoon en schoondochter voor zo’n hoog verzekerd bedrag gekozen? Hebben ze schulden?’

‘Heeft niet iedereen die?’ Sigrídur wendde zich tot haar man. ‘Weet jij dat?’

‘Nee. Ze hebben een hypotheek op hun huis, maar volgens mij gaat het niet om een extreem hoog bedrag. Dus ik kan me niet voorstellen dat het huis onder water staat. Integendeel, ik weet bijna zeker dat het al een overwaarde heeft. Het is een gewoon rijtjeshuis en ze leven niet boven hun stand. Maar het is een rare tijd, dus wie weet? Misschien gaat het verzekeringsgeld wel volledig op aan het afbetalen van de hypotheek, mocht het huis verkocht moeten worden.’

‘Het uit te keren bedrag is twee miljoen euro. Dat komt neer op meer dan driehonderd miljoen *krónur*. Het lijkt me hoogstonswaarschijnlijk dat ze zo’n hoge hypotheek hebben op een eenvoudig rijtjeshuis.’

‘Wát?’ riep het echtpaar als uit één mond. Margeir staaarde Thóra niet-begrijpend aan, met zijn hoofd schuin alsof dat hielp. En omdat zijn wereld zojuist op de kop was gezet, bood die houding misschien inderdaad een betere invalshoek. ‘Driehónderd miljoen? Ik kwam uit op rond de dertig.’

‘Dat is een nul te weinig.’ Thóra reikte naar een grote oude rekenmachine,

toetste een reeks cijfers in en draaide het schermpje naar het echtpaar om het aantal nullen te laten zien. De kans bestond dat ze daardoor alsnog naar een van de grotere, duurere advocatenkantoren gingen, besefte ze. Maar voorlopig waren het alleen nog maar cijfertjes op het schermpje van een rekenmachine. ‘Het gaat om een aanzienlijk bedrag.’

De verbijsterende onthulling lokte verder nauwelijks reactie uit. Nog altijd verdwaasd door wat ze hadden gehoord, vervolgden Margeir en Sigrídur hun toelichting op de hulp die ze van haar verwachtten, en ondanks het fortuin dat het echtpaar mogelijk zou incasseren, rekende Thóra hun het laagste tarief. Het geld kon beter worden besteed aan de opvoeding van de kleine Sigga Dögg, of voor het kleine meisje op de bank worden gezet, voor later. Bovendien beloofde het een interessante zaak te worden en hoopte Thóra althans een paar dagen verlost te zijn van de misselijkmakende stank op kantoor. Voordat het echtpaar vertrok, stelde ze nog een laatste vraag, ook al betwijfelde ze of Margeir en Sigrídur die konden beantwoorden. ‘Weet u waarom uw zoon en zijn vrouw ú in de polis hebben laten opnemen? Je zou eerder verwachten dat ze hun dochters als begunstigden zouden aanwijzen.’

Het echtpaar keek elkaar aan. Ten slotte was het Margeir die antwoord gaf. ‘Het is geen geheim, maar we praten er liever niet over.’

‘U kunt erop vertrouwen dat het tussen ons blijft.’

‘Lára’s jongere broer is een volslagen nietsnut, een klaploper die bij voorkeur teert op de zak van anderen. Als het uit te keren bedrag naar de meisjes zou gaan, was Ægir bang dat hij zou proberen misbruik van hen te maken door zich op te werpen als de zorgzame oom, enkel en alleen om de beschikking te krijgen over hun geld. Het klinkt misschien vergezocht, maar hij is tot alles in staat. Zelfs om lang genoeg de brave, degelijke steunpilaar uit te hangen en zo het vertrouwen van iedereen te winnen. Ægir wist dat hij zich daar bij ons geen zorgen over hoefde te maken, en dat die ellendeling ons geen zand in de ogen zou kunnen strooien. Anders dan Lára’s ouders. Die laten zich volledig door hem kaalplukken. Vandaar dat hij hen ook niet als begunstigden wilde aanwijzen.’

‘Ik begrijp het. Zo te horen heeft uw zoon er verstandig aan gedaan het zo te regelen.’ Thóra liep met het echtpaar mee naar de deur en vroeg hun contact op te nemen zodra ze nieuws hadden. Ondertussen zou zij zich in de levensverzekering verdiepen.

Terwijl ze bij de receptiebalie stonden, probeerden twee monteurs het kopieerapparaat, dat ze op een plank met wieltjes hadden gezet, de hoek om te

manoeuvreren. De stank van braaksel was penetranter dan ooit. ‘Misschien zou u even langs een kopieerwinkel kunnen gaan om de documenten te kopiëren. U ziet het, ons apparaat wordt opgehaald voor reparatie. Als dat schikt, kom ik de papieren morgenochtend bij u ophalen.’

‘Natuurlijk. Prima,’ antwoordde Sigrídur. ‘U hebt ons adres en telefoonnummer. We zijn meestal wel thuis, maar bel even voor de zekerheid.’ Daarop vertrok het echtpaar, voordat de doorgang werd geblokkeerd door het kopieerapparaat. Thóra bleef achter, verdiept in gedachten, tot ze door een van de monteurs op haar schouder werd getikt.

‘Dit vindt u vast interessant. Het zat nog in het apparaat.’ Grijzend en met een vette knipoog gaf hij haar een A4’tje, waarna hij zich weer bij zijn zwoegende collega voegde. Thóra bekeek het A4’tje. De afdruk was erg donker, bijna zwart, maar er kon geen twijfel bestaan over wat – of liever gezegd, wie – erop stond. De dader had al brakend onbedoeld het apparaat aangezet en in de wazige, vage contouren herkende Thóra de secretaresse. Bella! Natuurlijk, wie had het anders kunnen zijn? Thóra draaide zich om, vastbesloten haar een flinke uitbrander te geven, maar Bella was nergens meer te bekennen. Als ze wilde, kón ze blijkbaar wel snel zijn.

Met een gevoel van triomf liep Thóra terug naar haar kantoor. Eén ding was zeker: zodra Bella zich weer liet zien, zou Thóra haar met dit onweerlegbare bewijs confronteren. Maar tot het zover was, zou ze zich verdiepen in de enorme stapel werk die lag te wachten. Door de affaire met het jacht viel het echter niet mee zich te concentreren op zaken die aanzienlijk minder spannend waren. Alles wat met het jacht te maken had, was ongebruikelijk en mysterieus. En het mysterie werd nog versterkt door de enorme bedragen op de levensverzekeringspolissen. Het begon te regenen. Zwarte druppels roffelden tegen het raam en Thóra kreeg kippenvel bij de gedachte om met noodweer op een boot te zitten, of om overboord te slaan en wanhopig te proberen drijvende te blijven, in het besef dat de kans op redding uiterst klein was. Ze hoopte dat de opvarenden alsnog, levend ronddobberend in een reddingsboot, werden gevonden. Want als dat niet gebeurde, wees alles erop dat ze tragisch aan hun eind waren gekomen.

Ze draaide zich om naar haar computer. De stapel werk kon nog wel even wachten. Eerst wilde ze haar geheugen opfrissen omtrent het incident met het jacht. Terwijl ze over het internet surfte, besepte ze dat ze een cruciale vraag over het hoofd had gezien in haar gesprek met het echtpaar, namelijk waarom hun zoon tot de reis had besloten, nota bene samen met zijn gezin. Het was winter;

niet bepaald het ideale seizoen voor een cruise, zelfs niet op een luxejacht. En waarom was de commissie voor schuldhervorming ermee akkoord gegaan dat een van haar vertegenwoordigers een in beslag genomen jacht gebruikte voor een gezinsvakantie? Daar moest meer achter zitten.

2

Niet voor het eerst tijdens deze vakantie kwam de gedachte bij Ægir op dat hij in het verkeerde land was geboren. Hij kon toch niet zijn voorbestemd voor een leven op IJsland, waar een mens zich altijd moest wapenen tegen de kou. Naar plaatselijke maatstaven mocht het dan fris zijn in Lissabon, het was niets vergeleken met de omstandigheden thuis, net onder de poolcirkel. Ægir vond het heerlijk om in een shirt met korte mouwen door de stad te slenteren, over de witte keitjes waar de bestrating in bijna heel Lissabon uit leek te bestaan. Hij ontleende een merkwaardig genoegen aan het vinden van zijn weg over het ongelijke plaveisel; iets waar zijn vrouw, Lára, ongetwijfeld anders over dacht. Op hoge hakken viel het niet mee je evenwicht te bewaren. Ze zwierven door de steile, smalle straatjes van het oude centrum dat dateerde uit een tijd dat de auto nog moest worden uitgevonden. Ægir besepte dat ze waren verdwaald. Het plein waar ze moesten zijn, lag aan de rivier, dus ze moesten naar beneden. Toen hij omkeek zag hij dat zijn dochters achteropraakten.

‘Vooruit, meiden. Een beetje voortmaken. Anders komen we te laat. Mijn afspraak is al over tien minuten.’

Ze gingen iets sneller lopen, maar voor kinderen van acht dueren tien minuten een eeuwigheid, dus ze vonden het niet echt nodig zich te haasten. Zoals gebruikelijk bepaalde Arna het tempo; zij was als eerste van de twee ter wereld gekomen en hoewel de volgorde van geboorte ongetwijfeld op toeval berustte, had Ægir vaak de indruk dat de rollen al in de baarmoeder waren verdeeld. De extraverte Arna durfde meer en nam doorgaans het voortouw, terwijl Bylgja, die introverter en gereserveerder was, liever de kat uit de boom keek. Anders dan haar impulsieve tweelingzus dacht zij eerst na voordat ze iets zei of deed. Maar uiterlijk leken ze op elkaar als twee druppels water; zonder het brilletje van Bylgja zou het verschil voor buitenstaanders nauwelijks zichtbaar zijn geweest. ‘Hoeveel van zulke steentjes zijn er wel niet, papa?’ Bylgja slofte achter haar zusje aan, met haar blik op de grond gericht.

‘Ik zou het niet weten, lieverd. Misschien één miljoen zeven. Zoiets. Onge-

veer.' Ægir wenste dat hij bij vertrek uit het hotel nooit over het aantal keien was begonnen. Hij had moeten weten dat de vraag zijn dochter niet meer zou loslaten, maar dat ze zover zou gaan te proberen ze te tellen, was niet bij hem opgekomen.

'Kijk! Daar moet het zijn.' Lára wees naar een zijstraat die naar de rivier leidde. 'Zo'n groot plein, dat kan haast niet missen.'

Direct zetten de meisjes het op een rennen. Met hun donkere golvende haar, hun groene ogen en grote voortanden waren ze kleine replica's van hun moeder. Ze hadden zelfs Lára's postuur en haar handen.

Zonder de oorzaak daarvan te kunnen benoemen, becroop Ægir een gevoel van melancholie. Misschien kwam het door wat hun wachtte op het schitterende, weidse plein aan de voet van de straat. Of misschien lag de oorzaak simpelweg in het besef dat het leven nu volmaakt was, zo volmaakt dat het alleen maar minder kon worden. Het liefst had hij dat moment voor altijd willen vasthouden. 'Wat vind jij? Kunnen we het niet beter een andere keer doen?'

'Hè? Wat bedoel je?' Lára keek hem verbaasd aan.

Ægir had meteen spijt van zijn woorden. Had hij misschien hardop uitgesproken wat hij eigenlijk, diep vanbinnen, het liefst zou willen? 'Nou gewoon. Misschien moeten we nog een paar dagen hier blijven en die cruise laten zitten. Ze hebben me niet echt nodig. Het bemanningstekort kan vast wel op een andere manier worden opgelost.' Er was een vreemde ondertoon in zijn stem geslopen, die hij zelf niet kon verklaren. Nog maar enkele minuten eerder had hij zich verheugd op de cruise en had hij die als een geschenk uit de hemel beschouwd. Toch voelde hij nu ineens weezin om de vaste wal achter zich te laten. Hoe luxueus het jacht ook was, de ruimte aan boord bleef beperkt. Bovendien zaten ze hier goed, omringd door gezellige cafés en restaurantjes, en met meer dan genoeg leuke dingen om te doen. Hoe moesten ze de lange dagen aan boord zien door te komen? Met kaarten? Hij wilde niet weg uit deze bruisende stad met haar stralende licht. Overal waar je keek zag je warme kleuren waar je blij van werd, en prachtige tegelplateaus in unieke pasteltinten. Het kon niet anders of een dergelijke omgeving was heilzaam voor de ziel. Hij kon zich niet voorstellen dat een mens hier ongelukkig kon zijn. Terwijl ze op zee waarschijnlijk de hele reis kotsmisselijk over de reling zouden hangen. Wat had hem bezielde zijn diensten aan te bieden toen hij hoorde dat een van de bemanningsleden was uitgeschakeld? Waarom had hij niet geweigerd? Waarom namen ze niet gewoon, volgens plan, het vliegtuig naar huis?

Zijn vrouw en dochters keken hem aan. In de ogen van Bylgja meende hij

een zweem van begrip te zien, maar omdat haar brillenglazen zoals altijd smerig waren, wist hij het niet zeker. Ze sloeg haar ogen neer en ging verder met tellen. ‘Bedoel je dat je niet met de boot mee wilt, papa?’ Arna rimpelde haar neusje. ‘Ik heb op Facebook al aan iedereen verteld dat we met een luxejacht thuiskomen.’

Alsof dat op zich al doorslaggevend was. ‘Nee, ik bedoelde het niet serieus,’ zei Ægir. Misschien zag hij gewoon op tegen de ontmoeting met de kapitein. Ze waren hun telefoongesprek de vorige dag slecht begonnen, doordat Ægir geschokt had gereageerd op de mededeling dat de kosten voor het overvaren van het jacht naar IJsland aanzienlijk hoger uitvielen dan voorzien. Het regelen van het overvaren was zijn verantwoordelijkheid. Hij wilde niet bij zijn baas aankomen met het bericht dat hij een vervanger voor het uitgeschakelde bemanningslid had moeten inhuren, waardoor de kosten nog meer waren gestegen. Bij het horen van de looneisen van een vervanger was hij uit zijn slof geschoten. Maar de kapitein had hem stevig van repliek gediend, waarop Ægir had moeten erkennen dat de gegadigden niet stonden te dringen voor een korte reis naar het noorden – naar wat door veel mensen werd beschouwd als het einde van de wereld. Hij wist niet meer op welk punt in het gesprek hij had voorgesteld zelf de opengevallen plaats in te nemen. Hoewel hij had gehoopt dat de kapitein op zijn aanbod zou ingaan, had hij tegelijkertijd niet verwacht dat het serieus zou worden genomen. Maar toen de kapitein hoorde dat Ægir een vaarbewijs bezat voor de pleziervaart, had hij toegehaapt en Ægirs bedenkingen weggewuifd. Volgens de kapitein maakte het niet uit dat Ægir nooit verder was geweest dan de baai bij Nauthólsvik, onder de rook van Reykjavík. Waar het om ging, was dat ze voldeden aan de minimale bemanningscapaciteit; het vaarbewijs deed er niet toe, net zomin als Ægirs gebrek aan ervaring. Tenslotte kwam hij niet aan boord als kapitein, stuurman of machinist.

Bij het behalen van dat vaarbewijs had Ægir zich niet kunnen voorstellen dat hij ooit zou invallen als bemanningslid op een luxejacht. Hij had het gedaan vanwege zijn droom om ooit, samen met anderen een kleine zeilboot te kunnen kopen. Een droom die op de achtergrond was geraakt toen bleek dat Lára en hij samen amper genoeg verdienden om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Het weinige geld dat hij opzij had kunnen leggen, was opgegaan aan tickets voor zijn vrouw en de tweeling, zodat ze hem op deze spontane wintervakantie naar Lissabon konden vergezellen. Een zeereis had niet op het programma gestaan.

De kapitein was onaangenaam verrast geweest toen hij hoorde dat Ægir zijn

gezin mee aan boord wilde nemen. Maar tegen die tijd was Ægir al niet meer te stuiten geweest. Dit was misschien wel hun enige kans op een zeereis met een luxejacht. Bovendien zou de reis de oplossing betekenen voor een probleem waar hij mee zat. En dus had hij, als vertegenwoordiger van de nieuwe eigenaars van het jacht, de kapitein voor een voldongen feit gesteld. Er viel verder niet over te discussiëren.

Ondertussen had Ægir zijn leidinggevende bij de commissie voor schulderstructurering laten weten dat hij zelf de thuisreis als bemanningslid op het jacht zou meevaren. Zijn leidinggevende had zoveel aan zijn hoofd gehad toen hij het groene licht gaf, dat hij de hoger uitgevallen kosten had weggewuifd. Hij was gewend met aanzienlijk hogere bedragen te werken. Bovendien waren er andere zaken die zijn aandacht vroegen, liet hij Ægir weten. Zaken die aanzienlijk dringender waren. De enige reden dat hij hem te woord wilde staan, bleek de vraag of het Ægir was gelukt het jacht op naam van de commissie te laten registreren. Zodra die vraag positief was beantwoord, kapte hij Ægir midden in een zin af en zei dat ze hun gesprek zouden vervolgen na zijn terugkomst uit Spanje. Met andere woorden, hij wist niet eens meer waar Ægir naartoe was gereisd om het jacht op te halen, laat staan dat hij zich zou herinneren ermee te hebben ingestemd dat Ægirs vrouw en dochters hem op de zeereis vergezelden.

Het gebrek aan interesse bij zijn leidinggevende over zijn afwezigheid versterkte Ægirs merkwaardige gevoel van ongerustheid. Terwijl hij, net als Arna, vol verwachting naar het avontuur zou moeten uitzien. De vorige avond waren vader en dochter razend enthousiast geweest, anders dan Lára en Bylgja die veel terughoudender hadden gereageerd. Lára's grootste zorg was dat ze niet zo goed kon zwemmen, en Bylgja had zoals gebruikelijk niet het achterste van haar tong laten zien. Maar uiteindelijk was Lára aangestoken door Ægir en Arna's enthousiasme. Sterker nog, ze had zich vol overgave op de voorbereidingen gestort. Dus ze zou diep teleurgesteld zijn als de reis niet doorging. Hij moest zijn ongerustheid, zijn angst van zich afzetten, hield Ægir zichzelf voor. Zeker nu hij op het punt stond de kapitein te ontmoeten. 'Oké. Het is zover. Kom mee. De kapitein zit vast al te wachten.' Zijn vrouw en zijn dochters waren nog steeds verbaasd over zijn plotselinge bedenkingen, waar hij nu ineens weer op terug leek te komen. Maar ze volgden hem zonder iets te zeggen.

Terwijl ze dichterbij het schilderachtige plein kwamen – het grootste van Europa, had Ægir ergens gelezen – voelden ze een warme wind die hen begroette, als een voorbode van de lente. Ægirs laatste bedenkingen losten op in het niets. In de verte bood de kalme, flonkerende zee een onschuldige aanblik,

als om hem gerust te stellen dat alles goed zou komen. Natuurlijk kwam alles goed. Wat kon er nou helemaal misgaan? Ægir glimlachte. Wat had hem bezielde? Hij moest het zien als een avontuur, en hij had tenslotte wel lastiger gesprekken gevoerd dan met de kapitein. Sterker nog, hij had het aan zijn reputatie als bemiddelaar te danken dat hem was gevraagd de formaliteiten omtrent het jacht te regelen. De afgelopen twee dagen in Lissabon was hij van het ene kantoor naar het andere gegaan, om nog openstaande havengelden te betalen, om vergunningen binnen te halen en om documenten te overleggen waaruit de overdracht van eigendom bleek.

Aan de andere kant van de rivier opende Christus zijn armen beschermend naar de stad. Het schitterende standbeeld op zijn hoge sokkel was een kleinere versie van de beroemde *Christus de Verlosser* in Rio. ‘Kijk, papa. Daar heb je Jezus weer.’ Arna wees naar het beeld. Bylgja keek er zwijgend naar, met haar hand boven haar ogen. Ze was diep onder de indruk geweest toen haar moeder hun vertelde dat de mensen en dieren van de stad door Jezus werden beschermd. Ægir wist eigenlijk niet of zijn dochters in God geloofden, maar hij dacht van wel. Hoewel ze zichzelf als christenen beschouwden, waren Lára en hij geen praktiserend lid van een kerk. Sterker nog, er werd bij hen thuis niet over godsdienst gesproken. Maar zijn ouders gingen naar de kerk, en hij vertrouwde erop dat ze met de meisjes over hun geloof spraken; tactvol, zonder de kinderen iets op te dringen. ‘Waarom hebben wij geen Jezus om Reykjavík te beschermen?’ Arna trok aan zijn mouw. ‘Is dat niet raar?’

‘Ja, misschien wel,’ antwoordde Ægir afwezig, terwijl hij zijn blik rond liet gaan, op zoek naar het café waar hij de kapitein zou ontmoeten.

Toen hij het kleine kroegje had gevonden en er naar binnen liep, moesten zijn ogen even wennen aan de gedempte verlichting. De kapitein zat aan een tafeltje en stond op toen Ægir naar hem toe kwam. Hij stelde zich voor als Thráinn. Het ontging Ægir niet hoe eeltig zijn hand was, ook al beperkte de kapitein de begroeting tot het absolute minimum, bijna op het onbeleefde af. Misschien schaamde hij zich voor zijn ruwe werkhandsen.

‘Zijn alle formulieren in orde?’ vroeg hij terwijl Lára naar de bar liep om frisdrank te bestellen voor de meisjes. Zijn stem was net zo bruusk als zijn handdruk. ‘Als dat kan wil ik vanavond nog weg. Hoe eerder we vertrekken, hoe eerder we thuis zijn.’

‘Er is geen reden om nog langer te wachten. Ik heb alle vereiste documenten. En mocht alsnog blijken dat er iets ontbreekt, dan moeten we er maar het beste van hopen.’ Ægir trok zijn stoel dicht naar het tafeltje. Een van de stalen

poten miste een rubber dop, zodat hij over de tegelvloer kraste.

‘Kunt u om zes uur aan boord zijn?’ De kapitein had Ægir nog altijd niet echt aangekeken. ‘Ik wil vertrekken als het nog licht is. En het wordt tussen zeven en acht donker.’

‘Prima.’ Ægir deed zijn best opgewekt te kijken. Tot dusverre verliep het gesprek minder moeizaam dan hij had gevreesd. Als Thráinn van plan was geweest opnieuw bezwaar te maken, dan had hij zich blijkbaar bedacht. Misschien kon hij het niet over zijn hart verkrijgen de meisjes de overtocht te weigeren nu ze erbij waren. ‘We moeten alleen nog wat voorraden inslaan. Verder zijn we er klaar voor.’ Toen Thráinn niet reageerde, besloot Ægir duidelijkheid te scheppen. Lára kreeg haar bestelling, zag hij. Het zou niet lang duren of ze kwam met de meisjes naar hun tafeltje. ‘Dus u hebt er geen bezwaar tegen dat ik mijn vrouw en mijn dochters meeneem?’

De uitdrukking op het gezicht van de kapitein bleef onveranderd, zijn blik nog altijd gericht op een punt, ergens achter Ægir. ‘Ik heb u gezegd wat ik daarvan vind, namelijk dat ik grote moeite heb met kinderen aan boord. Je weet nooit wat ze uithalen. Toen ik hoorde dat u niet alleen reist, had ik er meteen spijt van dat ik geen Portugees heb ingehuurd. Dat heb ik ook al door de telefoon gezegd.’

Lára en de meisjes kwamen naar hun tafeltje, de meisjes met een brede grijns boven hun sinaasappelsap met prik, liepen voorzichtig om niet te morsen. ‘Daar ben ik me van bewust,’ zei Ægir tegen de kapitein. ‘Het spreekt vanzelf dat wij de meisjes in de gaten houden. En dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen bij ons ligt. Dus gaat u akkoord?’

De kapitein bromde. ‘Dat heb ik niet gezegd. Maar ik ben bang dat ik geen keus heb.’

‘Inderdaad.’ Ægir nam Bylgja’s glas van haar over en zette het op tafel. Arna was minder zorgvuldig toen ze haar glas neerzette, waardoor zich een oranje plasje om de onderkant vormde. Lára veegde het tafeltje onmiddellijk schoon, als om te laten zien dat ze ook het jacht met respect zouden behandelen.

‘Is er wel ruimte voor ons allemaal?’ Ze schonk de kapitein een innemende glimlach. Ægir had niets gezegd over Thráinn’s bedenkingen. Dat had hij niet over zijn hart kunnen verkrijgen. Dus Lára wist niet beter of de kapitein stond welwillend tegenover hun aanwezigheid. ‘Ik heb het jacht nog niet gezien, maar volgens Ægir is het echt ongelooflijk.’

‘De ruimte is geen probleem. Er zijn genoeg hutten aan boord. Voor zover de naam “hut” van toepassing is. Het zijn eerder luxe hotelkamers. De jongens en

ik doen zoals we gewend zijn, dus we slapen gewoon in de bemanningsverblijven. Maar u kunt kiezen. En volgens mij hebben we allemaal niets te klagen.’

‘Zijn er ook jongens aan boord?’ Arna haalde het rietje uit haar mond en trok een lelijk gezicht. Aan gedweep met jongens was de tweeling nog lang niet toe.

‘Ach, in mijn ogen zijn het jongens. Maar voor jou zijn het gewoon grote mannen, neem ik aan.’ De kapitein gaf Arna een knipoog, zag Ægir tot zijn opluchting. Eenmaal op zee zou hun slechte start vast en zeker snel vergeten zijn. ‘Ze zijn al in de twintig.’ De kapitein knipoogde opnieuw. ‘En allebei niet goed wijs.’

‘O.’ Arna giechelde. ‘Hoe heten ze dan?’

‘De ene heet Halli – van Halldór, neem ik aan – en de andere Loftur. Dat betekent eigenlijk windbui, wist je dat?’

Arna fronste niet-begrijpend. ‘Hij maakt maar een grapje, lieverd.’ Ægir sloeg een arm om haar schouders. ‘Loftur is gewoon een naam. En dat ze niet goed wijs zijn, is ook maar een grapje.’ Terwijl hij het zei, besepte hij dat hij daar geen idee van had; dat Halli en Loftur misschien inderdaad wel te stom waren om voor de duvel te dansen. Hoewel, dan zou de commissie ze nooit hebben ingehuurd. Thráinn had in elk geval uitstekende papieren en was hun van harte aanbevolen. Ægir had de referentie niet gezien omdat hij niet bij het inhuren van de bemanning betrokken was geweest, maar hij ging ervan uit dat de commissie het kostbare schip niet aan de eersten de besten zou hebben toevertrouwd. ‘Hoe is het met het bemanningslid dat gewond is geraakt?’

Het gezicht van de kapitein betrok. ‘Die sukkel zal het wel zwaar hebben. Het schijnt dat hij zijn been heeft gebroken. Ongetwijfeld bij een vechtpartij in een kroeg, hoewel zijn vriend Halli dat ontkent. Dat soort lui kan in geen buitenlandse haven van boord gaan of het wordt matten. Hij is op weg naar huis, heb ik begrepen. En u neemt zijn plaats in.’ Die laatste woorden gingen vergezeld van een sardonische glimlach. ‘In gezelschap van een hele stoet aan familie.’

‘Nou en of. U boft maar.’ Ægir had graag nog meer gezegd, maar hij hield zich in. Hij wilde geen ruzie waar de meisjes bij waren, zelfs niet onder het mom van goedmoedige spot.

Bylgja zei niets en keek de kapitein alleen maar aan. Het enige geluid dat ze maakte, was een zacht slurpen door haar rietje. Ze had een scherpe kijk op mensen. Ægir was benieuwd wat ze van Thráinn vond. Zodra hij de kans kreeg, zou hij het haar vragen.

Ægir en Lára hadden erop gerekend dat ze alle tijd hadden om zich op de reis voor te bereiden. Omdat dat tegenviel waren ze een halfuur te laat bij het jacht. Daardoor hadden ze amper de tijd om het witte schip vanaf de wal te bewonderen, maar Lára zag wel dat het veel groter was dan ze had verwacht. Met koortsachtige haast werden de voorraden aan boord gebracht, waarbij Lára van weinig nut was omdat ze de meisjes niet alleen op de kade wilde laten. Thráinn en de twee jongere zeelui staken geen vinger uit om te helpen. Geleund tegen het stuurhuis sloegen ze de bedrijvigheid van het gezin met een bedekte grijns gade. Tegen de tijd dat de laatste doos aan boord was gebracht, liep het zweet in straaltes over Ægirs gezicht en snakte hij naar een koud biertje. Het moest ergens tussen de voorraden zitten, maar gezien het bedenkelijke gezicht van de kapitein toen er een doos wijn aan boord kwam, leek een biertje hem geen goed idee. Althans, niet nu.

‘Kijk eens aan.’ Thráinn kwam naar de hijgende Ægir toe. Zijn blik viel opnieuw op de doos met wijn, die gênant opvallend, vooraan tussen de proviand stond. ‘Het is nogal een verschil dat we bij deze klus passagiers aan boord hebben. Mensen die zich verheugen op een plezierreisje. Jullie hebben toch, hoop ik, niet de illusie dat wij jullie personeel zijn, hè?’ Hij knikte naar Halli en Loftur, die onbewogen toekeken. ‘Ik weet wat ik heb gezegd, maar het kan zijn dat je af en toe een wacht moet overnemen. Dus drink niet te veel.’

‘Maakt u zich geen zorgen.’ Ægir weigerde zich te laten stangen. ‘Ik zal het niet overdrijven en we koken voor onszelf. En voor jullie, als we jullie daar een plezier mee doen.’ Hij hoopte dat de houding van de kapitein uiteindelijk milder zou worden. Ze hadden een lange reis voor de boeg en als de sfeer aan boord niet goed was, zou zelfs een royaal jacht als dit al snel benauwend klein lijken. Hij keek naar Lára en de tweeling die de loopplank op kwamen. Het glanzende dek weergalmde hol toen Arna aan boord sprong, alsof het jacht niet meer was dan een lege huls; een fraaie verpakking met daaronder slechts loze ruimte. Ægir wist natuurlijk wel beter, maar de echo galmde nog lang na in zijn hoofd en het beeld drong zich op dat het jacht onder het glimmende oppervlak niet veel meer was dan een drijvende badkuip. Hij riep zichzelf tot de orde. Zijn ervaring met zeewaardige schepen reikte niet verder dan de sjofele schuit waarop hij zijn vaarbewijs had gehaald, en het bootje van zijn neef. Dus misschien had hij gewoon geen oog voor kwaliteit.

Toen hij ook zijn andere dochter en zijn vrouw aan boord hielp, merkte hij tot zijn verrassing dat Lára’s hand klam was van het zweet, hoewel de tempera-

tuur met het vallen van de avond aanzienlijk was gedaald. Bylgja's hand voelde daarentegen koel en droog.

'Alle machtig! Kijk nou!' Grijnzend van oor tot oor liet Lára haar blik in het rond gaan. Ze gaf Ægir zijn attachékoffer, die hij de meisjes op hun verzoek had toevertrouwd, en gaf hem een kus op zijn wang. 'Wow!' Van dichtbij leek het schip nog groter, nog poeniger dan vanaf de kade, ook al ging het grootste deel van de meubels en de uitrusting aan dek schuil onder witte zeilen, waardoor er eigenlijk maar weinig te zien was. Toch gaven de contouren onder de zeilen althans een indruk van hoe het dek er normaliter uitzag.

'Het is niet te geloven.' Lára liep naar voren en tilde een zeil op waaronder de vorm van een tafel te zien was, met bijbehorende banken langs de binnenkant van de voorsteven. 'Kijk dan! We kunnen buiten eten,' zei ze tegen de meisjes die met grote ogen om zich heen keken. Arna toonde zich net zo enthousiast als haar moeder, maar de blik van Bylgja leek achter haar brillenglazen een tikje afwezig en moeilijker te peilen. Ægir was niet anders gewend dan dat hij zich afvroeg wat er in haar hoofdje omging. Haar gezichtje stond vaak ondoorgrondelijk, maar nu meende hij haar toch op een lichte nieuwsgierigheid te betrappen naar al het moois aan boord, en dat beschouwde hij als een goed teken. Lára had het ook in de gaten en begon opgewekt de hoezen van het meubilair te halen. 'Het wordt geweldig!'

'Ik weet niet of dat een goed idee is. Wanneer we eenmaal op open zee zijn, is het veel te koud om buiten te zitten. Dus ik denk niet dat jullie hier vaak zullen eten.' Thráinn stond in de deuropening van het stuurhuis. Ægir had er bewondering voor hoe het hem lukte niet geërgerd te klinken. 'Je kunt die hoezen er beter omheen laten. Als ze niet precies goed zitten, gaan ze lekken.'

Lára schonk hem een zorgeloze glimlach. 'Maakt u zich geen zorgen. We kunnen tegen een stootje. Ik weet zeker dat het enig is om buiten te picknicken, ook al is het koud.' Ze trok met hernieuwd enthousiasme aan een hoes en onthulde een grote, ovale tafel.

Ægir besloot Thráinn af te leiden. Want als de kapitein uit zijn slof schoot, was de kans groot dat Lára hem de rest van de reis niet meer aankeek. 'Ik zal de hoezen straks weer terugdoen. En dan kunnen de meisjes me helpen.' De uitdrukking op het gezicht van de kapitein werd niet milder. Ægir liet zijn blik over de haven gaan en naar de diepblauwe uitgestrektheid daarachter. 'Was dat alles? Kunnen we nu vertrekken?'

'We hebben Halli en Loftur nog niet begroet. Waar zijn ze?' vroeg Arna aan Thráinn. De jonge zeelui waren nergens te bekennen.

‘Halli is beneden in de machinekamer, bezig met de voorbereidingen voor het vertrek, en Loftur helpt hem een handje.’ De blik van de kapitein ging van Arna naar Ægir. ‘Het jacht heeft amper meer gevaren sinds de eigenaar in financiële problemen kwam, dus ik heb ze opdracht gegeven de motor extra grondig te controleren. We zouden tenslotte niet willen dat die er midden op zee de brui aan gaf, waar of niet?’ Het klonk alsof hij de vraag niet retorisch bedoelde.

‘Nee, liever niet.’ Een meeuw vloog op van het gladde wateroppervlak naast de boot en spreidde zijn vleugels om loom over de haven te zweven. Ægir beseftte dat hij nog steeds met zijn attachékoffer in de hand stond, wat een ongerijmde aanblik moest bieden, alsof hij op het punt stond naar kantoor te gaan en het schip aan de officiële bemanning over te laten. Maar hij wilde de koffer liever niet neerzetten. Gezien de glibberigheid van het dek was het risico levensgroot dat het ding weggleed en overboord viel.

‘Trouwens, we hebben geen internet,’ zei Thráinn nors. ‘En de satelliettelefoon doet het ook niet. Dat zou u toch regelen? Tenminste, dat zeiden ze. Dat u hierheen kwam om dat soort dingen voor uw rekening te nemen.’ Hij keek woedend naar de attachékoffer, alsof die er iets aan kon doen. ‘We kunnen zonder, maar het zou gewoon prettig zijn als het werkte.’

Ægir maakte zijn blik los van de meeuw en beseftte nijdig dat hij zich schuldig voelde, alsof Thráinn een strenge leraar was die hem een uitbrander gaf omdat hij zijn huiswerk niet af had. De attachékoffer versterkte dat gevoel alleen maar. ‘Het is me helaas niet gelukt dat voor elkaar te krijgen. De eigenaar van het schip was de telefoonmaatschappij nog een kapitaal schuldig, vandaar dat ze geen nieuw account wilden aanmaken voordat die rekening was betaald. Ze waren erg onredelijk. Ik denk dat ze uiteindelijk wel zouden hebben ingebonden, maar daarvoor was de tijd te kort. Om het op stel en sprong te regelen had ik een andere provider moeten zoeken, en daarvoor ken ik de situatie hier onvoldoende.’

‘U had het aan mij kunnen vragen. Dan had ik kunnen informeren.’ Na opnieuw een woedende blik op Ægir keek Thráinn naar de klok. ‘Afijn, niks aan te doen. We gaan zo vertrekken. Zorg dat iedereen zich goed vasthoudt. Uiteindelijk went het wel, maar we zitten niet op valpartijen te wachten.’ Hij verdween in het stuurhuis.

Ægir bracht haastig zijn attachékoffer in veiligheid, tussen de dozen met proviand. Blij ervan verlost te zijn wreef hij over zijn armen. Het begon al frisser te worden, zijn dunne trui bood niet genoeg bescherming. Zijn vrouw

en zijn dochters zaten op de banken in de voorsteven. Lára streek Bylgja over het haar, terwijl het kind tegen haar aan kroop. Ægir meende te zien dat het kleine meisje naar de andere jachten keek die in lange rijen langs de kades lagen aangemeerd, maar hij kon haar gezicht niet zien, dus misschien waren haar ogen achter haar smerige brillenglazen wel gesloten. Hij liep naar hen toe en toen Lára opkeek gaf hij haar een kus op haar voorhoofd.

‘Nou, meisjes, wat vinden jullie ervan?’ Hij liet zijn blik over de zeilboten gaan, verbijsterd door het besef hoeveel rijkdom er op de wereld was en hoe ongelijk die was verdeeld. ‘Het weer zal niet de hele reis zo gunstig zijn. We gaan naar het noorden en de zee kan best een beetje ruw worden.’

‘Het is geweldig.’ Lára verplaatste Bylgja’s hoofdje. Wanneer ze lachte, verschenen er kleine rimpeltjes rond haar ooghoeken. Ægir vond ze charmant, maar voor haar vormden ze een eindeloze bron van ergernis. Ze drukte haar lippen op Bylgja’s hoofd en praatte in haar haar. ‘Tegen de tijd dat we op volle zee zijn, hebben we zeebenen en vinden we al dat deinen heerlijk.’ Ze gaf haar dochter een klapzoen.

Ægir sloeg zijn armen om Arna heen en zo keken ze zwijgend naar alle bedrijvigheid op de wal. Halli verscheen aan dek, sprong op de kade en maakte de trossen los. Toen hij weer aan boord sprong, klonk er opnieuw een holle echo. Halli verdween benedendeks en vrijwel onmiddellijk daarop maakte het jacht zich los van de kade.

Soepel gleed het de rivier af, in de richting van de oceaan. Het was inmiddels avond geworden, de stad bood een vredige aanblik, de pasteltinten van huizen en gebouwen oogden warmer en lieflijker dan ooit. ‘Spannend, hè, brilletje?’ Ægir legde zijn hand om Bylgja’s zachte kin en draaide haar gezicht naar zich toe. Haar ogen stonden somber, bijna droefgeestig. ‘Wie moet er nu voor ons zorgen, papa?’ Ze wees naar het reusachtige Christusbeeld dat ze steeds verder achter zich lieten.

‘Jezus natuurlijk. Die zorgt voor ons allemaal. Waar we ook zijn.’

‘Op zee kan hij niet voor ons zorgen. Hij zorgt alleen maar voor de stad.’

Ægir glimlachte. ‘Nee hoor. Hij zorgt voor ons allemaal. Waar we ook zijn.’ Vóór hen wachtte de ruige, genadeloze uitgestrektheid van de oceaan. Voor het eerst in zijn leven wenste Ægir dat hij gelovig was; dat hij althans ergens in geloofde. Want inderdaad, wie zou er op zee over hen waken? ‘Hé, alles oké?’ Lára stak haar arm uit en gaf een kneepje in zijn schouder. ‘Je kijkt zo somber.’

Hij schudde het gevoel van naderend onheil van zich af en deed zijn best vrolijk te kijken. ‘Hè, wat? Ja, natuurlijk. Alles oké.’ Ze keek alsof ze hem niet

geloofde, maar zei niets en richtte haar blik weer op de rivier vóór hen. Hij probeerde uit alle macht de somberheid van zich af te zetten. Kom op, zei hij tegen zichzelf. Geníét ervan! Het kwam allemaal best in orde. Volgens de kapitein hadden ze een reis van ongeveer zestienhonderd zeemijlen voor de boeg, dus als alles volgens plan verliep waren ze over een dag of vijf, zes al in IJsland. De weersverwachting was niet ongunstig en er was geen enkele reden om aan te nemen dat de reis niet een heerlijk avontuur zou worden. Ze zouden de tijd aan boord wel doorkomen. En trouwens, wat zou er in 's hemelsnaam mis kunnen gaan?